

Arrest

nr. 271 590 van 21 april 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 10 februari 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 13 februari 2020 om internationale bescherming. Op 28 oktober 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun te zijn van etnische afkomst en soennitische moslim te zijn. U bent geboren in Bara. Na uw huwelijk in 2006 met F. N. (...) woonde u in Peshawar in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa. Jullie vier oudste kinderen, L. (...), S. (...), E. (...) en A. (...), zijn geboren in Pakistan. U was steeds huisvrouw. Uw man baatte een kledingzaak uit.

Op een dag kwam uw oudste dochter L. (...) na schooltijd niet naar huis. U belde uw man. Hij contacteerde de school van L. (...). Hij kwam naar huis en jullie zochten L. (...). Uw man deed aangifte van L. (...)’s verdwijning bij de politie. Na een aantal dagen werd uw man gebeld. Onbekenden zeiden dat ze jullie dochter hadden en eisten losgeld. Een week of tien dagen later bracht uw man jullie dochter terug nadat hij 1,5 miljoen roepie losgeld betaald had. Ze was gewond en jullie brachten haar naar het ziekenhuis. In de daaropvolgende maand kreeg ze medische behandeling.

Toen u op een dag met uw zoon A. (...) in het ziekenhuis was, trok een onbekende uw boerka weg. U schreeuwde, waarop andere vrouwen kwamen kijken en de onbekende man wegliep. U ging daarna met uw kind naar huis omdat u bang was.

U veranderde de school van uw dochter L. (...) naar een dichterbij gelegen school. Op een dag stuurde het hoofd van de school uw dochter naar huis om ijs te halen. Onderweg probeerde een onbekende persoon met een motorfiets haar vast te grijpen en in een auto te steken. Ze schopte en sloeg, waarop bewoners uit hun huis kwamen en de daders wegluchtten. Op een dag werden uw kinderen S. (...) en E. (...), die onderweg naar huis waren, achtervolgd en nagewezen door personen. Uw kinderen liepen toen naar huis en uw dochter S. (...) vertelde u dit. Daarna liet u uw kinderen niet meer naar school gaan.

Op een avond kwam uw man niet naar huis na het sluiten van zijn winkel. U ging met uw kinderen naar uw schoonouders. U en uw schoonvader belden uw man maar hij antwoordde niet. De volgende dag ging u naar het huis van uw ouders. Enkele dagen later belde uw man uw broer. Jullie werden thuis herenigd met elkaar. Uw man zei dat het leven heel moeilijk was en dat jullie ergens anders naartoe moesten gaan. Later bleek dat uw man ontvoerd was door onbekenden en dat ze veel geld vroegen. Jullie verlieten Peshawar en gingen naar Balochistan, waar jullie bij uw nicht verbleven. Daarna gingen jullie naar Karachi, waar jullie verbleven bij uw schoonzus. U hoorde uw man vertellen aan zijn zus dat iemand aan zijn vader gezegd had dat hij moest betalen.

Uiteindelijk verlieten jullie met het hele gezin Pakistan en reisden jullie illegaal over land richting Europa. Op 10 februari 2020 kwamen jullie aan in België, op 13 februari 2020 deden u en uw echtgenoot een verzoek om internationale bescherming. Jullie vijfde kind M. S. (...) werd in België geboren.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u kopieën/foto’s van de volgende documenten voor: de identiteitskaart van uw man, een schoolcertificaat van uw man, een certificaat van domicilie, een visitekaartje van de winkel van uw man en uw visumaanvraag voor een reis naar Saoedi-Arabië.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde geen problemen gehad te hebben in Pakistan en u te beroepen op de problemen van uw man en minderjarige kinderen (CGVS (...), p. 6-9).

Het verzoek om internationale bescherming van uw man werd door het CGVS niet-ontvankelijk (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) verklaard (zie kopie beslissing CGVS (...) toegevoegd aan het administratief dossier). Uit de elementen die voorhanden zijn, met name het schrijven van de Italiaanse asielinstanties d.d. 22/10/2021 (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat uw echtgenoot reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Er dient gewezen te worden op het feit dat uw echtgenoot aanvankelijk met geen woord repte over zijn komst naar Italië in 2014 en zijn verzoek om internationale bescherming aldaar. Toen het CGVS hem confronteerde met het feit dat zijn vingerafdrukken in 2014 in Italië werden genomen reageerde hij aanvankelijk verbouwereerd (CGVS 201795, p. 15-16). Pas dan gaf hij toe dat hij in 2014 naar Italië ging en er enige tijd later een beschermingsstatus verkreeg. Hij zou in 2015 of 2016 teruggekeerd zijn naar Pakistan, daarna zou hij opnieuw naar Italië gegaan zijn, waar zijn beschermingsstatus dan na terugkeer rond 2017 ingetrokken zou zijn (CGVS (...), p. 15-17). Daarna zou hij op een hem onbekend tijdstip opnieuw teruggekeerd zijn naar Pakistan, waar het door hem beschreven asielrelaas zich voordeed (CGVS (...), p. 19). Hij legde geen enkel document in verband met zijn verblijf in Italië, de vermeende intrekking van zijn beschermingsstatus in Italië en zijn terugkeer naar Pakistan neer, nochtans verklaarde hij dat hij aan vrienden zou vragen om dergelijke documenten te bekomen en kreeg hij voldoende tijd om documenten te bezorgen (CGVS (...), p. 16, 18, 20). Het CGVS ontving na het persoonlijke onderhoud bovenvermeld schrijven van de Italiaanse autoriteiten waaruit blijkt dat hij de subsidiaire beschermingsstatus heeft in Italië en over een verblijfsvergunning geldig tot 26/04/2023 beschikt. Aldus blijkt dat zijn verklaringen over de intrekking van zijn beschermingsstatus in Italië volledig leugenachtig zijn en dat hij op intentionele wijze poogde de Belgische asielinstanties te misleiden. Hoewel uw persoonlijk onderhoud op het CGVS plaats had nadat uw echtgenoot tijdens zijn onderhoud toegegeven had dat hij in Italië bescherming had gekregen en nadat jullie samen de lunchpauze hadden doorgebracht en dus de kans hadden gehad om te overleggen, beweerde u tijdens uw onderhoud niets te weten over een verblijf van uw man in Italië of een verblijf van langere duur in een land buiten Pakistan en wist u enkel te zeggen dat hij naar China en Londen ging voor zaken (CGVS (...), p. 5). Toen u erop gewezen werd dat de vingerafdrukken van uw man genomen werden in Italië een aantal jaar geleden en dat uw man zei dat hij daar een tijd verbleef, zei u slechts dat hij over en weer reisde, waarmee u verwees naar zijn eerder vermelde zakenreizen, en dat hij u niets vertelde daarover (CGVS (...), p. 5). Voorts gaf u aan niet te weten of uw man ooit een verzoek om internationale bescherming deed in andere landen dan België (CGVS (...), p. 5). Gezien de verklaringen van uw man en de informatie verstrekt door de Italiaanse autoriteiten acht het CGVS het echter volstrekt ongeloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn van het eerdere verblijf van uw man in Italië, zijn verzoek om internationale bescherming en zijn beschermingsstatus daar. Dat u op intentionele wijze poogde de Belgische asielinstanties te misleiden, tast de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen al bij voorbaat aan.

Voorts legden u en uw echtgenoot geen enkel origineel identiteitsdocument neer, uw man legde immers slechts een kopie van zijn identiteitskaart neer en u legde geen enkel identiteitsdocument neer. Nochtans werden jullie nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten (CGVS (...), p. 3, CGVS (...), p. 3). Zo is de identiteit van een verzoeker een essentieel element in de internationale beschermingsprocedure en kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. Bovendien kunnen deze documenten van belang zijn voor de inschatting van het ogenblik van uw vertrek uit Pakistan en de manier waarop u uw land verliet. U verklaarde aanvankelijk eerder stereotiep dat u uw identiteitskaart en paspoort onderweg vergat (CGVS (...), p. 3). Toen u erop gewezen werd dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard had dat uw paspoort nog in Pakistan was en dat het vervallen was (Verklaring DVZ (...), vraag 24), wijzigde u uw verklaring en zei u niet zeker te weten of het paspoort onderweg verloren ging, in Pakistan verloren ging of nog in Pakistan is (CGVS (...), p. 3). Gevraagd of u uw paspoort meenam toen u Pakistan verliet, gaf u het nietszeggende antwoord dat u gewoon jullie kinderen verzamelde (CGVS (...), p. 3). Hoewel uw man verklaarde dat ook de geboorteaktes van jullie kinderen verloren geraakten onderweg (CGVS (...), p. 2), bleek u zelfs niets te weten of uw kinderen geboorteaktes hadden (CGVS (...), p. 3). Uw man verklaarde tijdens het onderhoud op het CGVS dat jullie ergens onderweg de rugzak met jullie documenten vergaten mee te nemen hoewel ook hij verklaard had bij de DVZ dat zijn paspoort en identiteitskaart nog in Pakistan waren (Verklaring DVZ (...), vraag 24-25, CGVS (...), p. 2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid beweerde hij bij de DVZ gezegd te hebben dat hij iemand naar een kantoor in Pakistan zou kunnen sturen om de documenten te laten verzenden naar hier (CGVS (...), p. 3), dit is echter een post factum bewering waarvan geen spoor terug te vinden is (Verklaring DVZ (...)). Gevraagd of hij dan iemand naar het kantoor gestuurd heeft om de documenten te bekomen, zei hij slechts dat hij niemand heeft die dat kan doen, dat zijn vader oud is en dat de

vrienden die hij contacteerde niet antwoordden (CGVS (...), p. 3). Noch u, noch uw man ondernamen na aankomst in België stappen om nieuwe identiteitsdocumenten te bekomen, zo deden jullie geen aanvraag bij de Pakistaanse ambassade of online (CGVS (...), p. 3, CGVS (...), p. 3). U weet niet waarom u dit niet deed (CGVS (...), p. 3). Dat uw man naar eigen zeggen weinig van die dingen weet is een weinig overtuigende verklaring voor zijn passiviteit (CGVS (...), p. 3). Het CGVS merkt immers op dat hij in Pakistan zijn eigen zaak runde en dat hij vroeger naar het Verenigd Koninkrijk en China reisde voor zaken (CGVS (...), p. 5), bijgevolg kan verwacht worden dat hij voldoende zelfredzaam is om informatie te verkrijgen over de procedures om identiteitsdocumenten te bekomen. Dat jullie na de lockdown aankwamen in België en niet naar andere plaatsen mochten gaan omwille van de coronapandemie (CGVS (...), p. 3) overtuigt evenmin. Het CGVS merkt immers op dat jullie reeds op 10 februari 2020 aankwamen in België, ruim een maand voor de lockdown. Bovendien was de latere periode waarin enkel essentiële verplaatsingen toegelaten waren beperkt in de tijd en waren vrije verplaatsingen België reeds sinds geruime tijd voor jullie onderhoud bij het CGVS toegelaten. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u de originele identiteitsdocumenten van u en uw gezin achterhoudt voor de Belgische asieldiensten, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen. Het ontbreken van een identiteitsdocument houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u ons geen sluitend zicht geeft op wie u bent, waar u vandaan komt, wanneer en op welke manier u naar België reisde.

Met betrekking tot de door u aangevoerde problemen in Pakistan stelt het CGVS voorts vast dat ze geen nexus vertonen met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke overtuiging, religie of het behoren tot een bepaalde sociale groep. U stelt immers Pakistan te hebben verlaten omwille van de problemen van uw man en kinderen (CGVS (...), p. 6-9). U en uw man verklaarden dat de ontvoerders van uw dochter en van uw man losgeld eisten; nergens in jullie verklaringen zijn er elementen die wijzen op andere motieven. Ook uit de verklaringen over het incident in het ziekenhuis en uw kinderen die lastiggevallen en achtervolgd werden op straat blijken geen elementen die wijzen op een nexus met één van de criteria in de Vluchtelingenconventie. Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat de vermeende problemen die leidden tot het eerste vertrek van uw man uit Pakistan intussen opgelost zijn (CGVS (...), p. 17).

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet dient te koesteren.

Gezien de vaststelling dat uw man in Italië een beschermingsstatus en geldige verblijfsvergunning bezit, uw onaannemelijke onwetendheid over het verblijf van uw man in Italië, de leugenachtige verklaringen van uw man omtrent de intrekking van zijn bescherming in Italië en het totale gebrek aan bewijs van zijn vermeende terugkeer naar Pakistan, bieden u en uw man totaal geen zicht op de verblijfplaats(en) van uw man de laatste jaren voor jullie komst naar België. Zo is geenszins aangetoond dat uw man in de periode van jullie vermeende problemen, met name in 2018 en 2019, in Pakistan verbleef. Gezien uw man rechtstreeks betrokken was bij het merendeel van de door jullie beiden aangehaalde incidenten, ondermijnt dit de geloofwaardigheid van deze vermeende gebeurtenissen.

Met betrekking tot de vermeende ontvoering van uw dochter L. (...) dient het volgende opgemerkt te worden. U verklaarde dat uw man een week of tien dagen na de ontvoering L. (...) overhandigd kreeg, dat ze in een heel slechte toestand was en dat jullie haar naar het ziekenhuis brachten (CGVS (...), p. 6). Gevraagd aan uw man de rest van de dag te beschrijven nadat L. (...) terug overhandigd was aan hem, zei hij slechts "Bracht haar voor behandeling. Ze wist ook niet hoe ze gewond geraakt was." (CGVS (...), p. 12-13). Dat hij op dergelijke summiere en weinig doorleefde manier deze dag beschrijft is een verdere aanwijzing van het ongeloofwaardige karakter van jullie asielrelaas. Voorts legden jullie geen enkel document neer ter staving van de medische behandeling die L. (...) kreeg na haar vrijlating. Nochtans verklaarde u dat L. (...) vier of vijf dagen in het ziekenhuis verbleef en dat jullie gedurende een hele maand hier en daar naar ziekenhuizen gingen met haar tot ze genezen was (CGVS (...), p. 6, 9). Dat jullie geen enkel document van het ziekenhuis meer hebben en de papieren weggooiden (CGVS (...), p. 13 en CGVS (...), p. 9) vergoelijkt het ontbreken van medische documenten niet, zo kan bijvoorbeeld minstens verwacht worden dat jullie duplicaten van de medische documenten bewaarden als jullie de originelen effectief weggegooid hadden. Hoewel uw man beweert dat uw dochter littekens overhield aan haar verwondingen, legden jullie ook daar geen medisch attest van neer (CGVS (...), p. 17). Dat de littekens van uw dochter momenteel niet verwijderd kunnen worden in België, zoals uw man verklaart, vergoelijkt het ontbreken van een dergelijk attest niet (CGVS (...), p. 17). Ook van de aangifte van uw dochters verdwijning bij de politie hebt u geen enkel bewijs. U verklaarde dat uw man

aangifte deed maar u weet niets over dergelijke documenten, wat weinig geloofwaardig is (CGVS (...), p. 10). Dat het originele rapport in het politiekantoor blijft en dat uw man op dat moment geen kopie nodig had, zoals hij beweert, vergoelijkt het ontbreken van documenten niet (CGVS (...), p. 13). Uw man deed immers geen enkele poging om na jullie komst naar België met behulp van een advocaat, familie of vrienden een kopie te bekomen (CGVS (...), p. 13). Dat u en uw echtgenoot geen enkele inspanning deden om de problemen waarop jullie de terugkeervrees baseren te staven tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan.

Ook de verklaringen met betrekking tot de ontvoering van uw man overtuigen geenszins. Het CGVS herhaalt dat u en uw man allerm minst aangetoond hebben dat uw man in Pakistan verbleef de laatste jaren voor jullie komst naar België, wat de geloofwaardigheid van zijn vermeende ontvoering in 2019 doet kelderen. Voorts acht het CGVS het weinig aannemelijk dat hij na korte tijd het vertrouwen kon winnen van zijn ontvoerders en dat zij hem vrijuit lieten gaan op voorwaarde dat hij daarna vijf miljoen roepie zou betalen (CGVS (...), p. 10, 14, 15). Op deze manier had hij immers de kans om naar een andere plaats te vertrekken zonder te betalen. Dat hij de enige was die het geld kon regelen verklaart niet afdoende waarom de ontvoerders hem vrijlieten zonder enig drukmiddel in handen te houden. Na zijn vrijlating ging hij naar de politie, maar ze maakten grapjes over hem, waarna hij gewoon vertrok, zo zei hij (CGVS (...), p. 14). Hoewel grapjes in dergelijke omstandigheden uiteraard weinig gepast zijn, is het gezien de zwaarwichtigheid van de vermeende problemen en het feit dat zijn ontvoering reeds de tweede ontvoering was in jullie gezin niet aannemelijk dat hij gewoon vertrok en niet aandrong op het indienen van een aangifte.

Ook uw verklaringen over de gebeurtenissen na jullie vertrek uit Peshawar overtuigen niet. Zo verklaarde uw man dat hij in Balochistan, waar jullie twee tot drie maanden verbleven, gebeld werd door zijn ontvoerders. Vreemd genoeg veranderde hij pas in Karachi van telefoonnummer. Hij zei dat hij pas dan van nummer veranderde omwille van de constante bedreiging, maar er dient opgemerkt dat hij eerder verklaarde dat hij zowel in Balochistan als in Karachi "altijd telefoonbedreigingen" kreeg (CGVS (...), p. 11, 15). Hoewel hij verklaarde dat hij u vertelde over de telefonische bedreigingen nadat u hem gevraagd had wat er gaande was, wist u zelfs niet of de ontvoerders nog contact gehad hebben met uw man na zijn vrijlating (CGVS (...), p. 15, CGVS (...), p. 8). Geconfronteerd met de uitspraken van uw man over dreig telefoons, zei u dat u er niet van wist en dat u hem enkel aan zijn zus hoorde vertellen over iemand die zijn vader aangesproken had over zijn schulden (CGVS (...), p. 11). Later paste u uw verklaringen aan en zei u dan weer dat u hem hoorde vertellen aan zijn zus over telefoongesprekken [met de ontvoerders] (CGVS (...), p. 12). Op geen enkel moment verklaarde u dat uw man u vertelde over de bedreigingen, zoals hij beweerde. De inconsistente en tegenstrijdige verklaringen van u en uw man ondermijnen de geloofwaardigheid van de verklaringen van uw man over telefonische bedreigingen. Zelfs als de ontvoering van uw man in maart 2019 geloofwaardig zou zijn – quod non zoals blijkt uit bovenvermelde paragrafen – is het overigens geenszins aannemelijk dat uw man in geval van bedreigingen het risico zou nemen om nog tot eind 2019 in Pakistan te verblijven terwijl hij makkelijk zichzelf in veiligheid kon brengen door naar Italië te reizen, waar hij internationale bescherming genoot.

Gevraagd of er nog iets gebeurd is na jullie vertrek, zei uw man dat onbekende mensen aan zijn vader kwamen vragen waar hij was (CGVS (...), p. 15). Dat zijn ontvoerders, die er eerder mee gedreigd hadden zijn hele familie af te maken en die naar zijn zeggen machtige mensen zijn, zich beperkten tot telefonische bedreigingen en navraag doen bij zijn vader nadat hij verdwenen was zonder ook maar één cent te betalen van de vijf miljoen roepie die hij verschuldigd was, is bevreemdend en weinig aannemelijk (CGVS (...), p. 10, 15).

Met betrekking tot het incident in het ziekenhuis dient opgemerkt te worden dat uw beschrijving hiervan verschilt van die van uw man, wat vraagtekens oproept. Zo verklaarde uw man dat iemand uw zoon probeerde te ontvoeren in het ziekenhuis (CGVS (...), p. 11). U zei echter dat iemand uw boerka wegtrok en dat u nog steeds niet weet wat de intentie van die onbekende persoon was, of hij u iets wou aandoen of jullie kind wou ontvoeren (CGVS (...), p. 7, 9). Jullie legden geen enkel document neer ter staving van dit incident. Hoewel de andere vrouwen in het ziekenhuis u aanraadden te blijven tot de dokter er was, die dan de politie zou bellen, verliet u het ziekenhuis omdat u bang was en werd er geen aangifte gedaan (CGVS (...), p. 11-12). Wat er ook van zij, jullie hebben geen idee wie u en jullie kind lastigviel in het ziekenhuis en wat de motieven waren van die persoon. Dat een onbekende eenmalig uw boerka wegtrok is op zich onvoldoende zwaarwichtig om te concluderen dat u en uw kinderen een reëel risico op ernstige schade zouden lopen in geval van terugkeer naar Pakistan.

U haalde nog twee incidenten aan die uw kinderen zouden meegemaakt hebben. Zo zou L. (...) op straat vastgegrepen zijn door een onbekende op een motorfiets die haar probeerde in een auto te steken (CGVS (...), p. 7, 10). S. (...) en I. (...) zouden op een dag achtervolgd zijn door onbekenden op straat (CGVS (...), p. 7, 10). Er dient opgemerkt te worden dat jullie geen aangifte deden van deze incidenten (CGVS (...), p. 11-12). Dat de politie nog steeds geen info heeft over een nicht van uw man die verdwenen is vergoelijkt niet waarom jullie geen aangifte deden, die nicht verdween immers acht maanden geleden, wat na de vermeende incidenten is die jullie kinderen meemaakten (CGVS (...), p. 12). Voorts stelt het CGVS vast dat uw man deze incidenten zelfs niet vermeldde. Hij kreeg nochtans de kans om zijn asielrelaas in detail te vertellen en hij werd expliciet bevraagd over de vrees in hoofde van jullie kinderen en de periode waarin jullie kinderen stopten met school (CGVS (...), p. 7, 9-12). Dat hij naliet deze incidenten te vermelden roept ernstige twijfels op omtrent de geloofwaardigheid ervan.

Met betrekking tot de vrees in hoofde van uw kinderen haalde u nog in algemene bewoordingen aan dat er veel slechte dingen gaande zijn in Pakistan, dat veel jonge kinderen ontvoerd en gedood worden, dat jullie altijd bang waren en dat uw kinderen niet naar school konden gaan omwille hiervan (CGVS (...), p. 8). Het louter verwijzen naar de algemene situatie is echter hoe dan ook onvoldoende om enig risico dat jullie gezin in concreto zou lopen aannemelijk te maken. U verklaarde dat u jullie kinderen niet meer naar school liet gaan na het incident waarbij L. (...) vastgegrepen werd door iemand op een motorfiets en het incident waarbij S. (...) achtervolgd werd (CGVS (...), p. 10-11). Aangezien de vermeende incidenten die uw kinderen meemaakten weinig geloofwaardig zijn kan er echter geen geloof gehecht worden aan de bewering dat uw kinderen hierdoor stopten met school. Er kan dus ook geenszins geconcludeerd worden dat uw kinderen in Pakistan geen onderwijs zouden kunnen genieten in geval van terugkeer.

De verklaringen van u en uw man over de redenen waarom jullie nauwelijks een beroep deden op de bescherming van de Pakistaanse politie overtuigen niet. Er werd reeds opgemerkt dat het bevreemdend is dat uw man niet aandrong op het indienen van een aangifte van zijn ontvoering. Het CGVS merkt voorts op dat uw man met betrekking tot jullie dochters ontvoering en zijn eigen ontvoering telkens naar het politiekantoor in Takal ging (CGVS (...), p. 20). Het gedrag van de politieagenten daar – hij zei met name dat ze onbeleefd waren, grapjes maakten en riepen tegen hem (CGVS (...), p. 14, 20) – is echter niet noodzakelijkerwijs representatief voor de Pakistaanse politie en verklaart niet waarom jullie zelfs geen poging deden om de ontvoering van uw man en de latere incidenten met betrekking tot uw man en jullie kinderen aan te geven bij een ander politiekantoor. Zo deed uw man ook nooit aangifte van de dreigtelefoons bij de politie in Balochistan of Karachi (CGVS (...), p. 15, 20). Dat hij geen opnames had van de telefoongesprekken is een weinig overtuigende verklaring, ook zonder bewijsmateriaal is het immers mogelijk aangifte te doen. Dat hij een vreemdeling was in Balochistan en Karachi verklaart evenmin afdoende waarom hij geen aangifte deed. Een Pakistaanse burger kan immers om het even waar in het land aangifte van een misdrijf doen bij de autoriteiten. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. De vaststelling dat noch u, noch uw echtgenoot ooit problemen gehad hebben met de Pakistaanse autoriteiten maakt het des te opvallender dat jullie nauwelijks beroep deden op bescherming van de autoriteiten (CGVS (...), p. 12, CGVS (...), p. 9). Uw bewering dat de politie niet helpt en dat die dingen (verdwijningen van personen en dergelijke) zouden voorkomen worden als de politie bereid was om te helpen is bijzonder vaag en algemeen en overtuigt bijgevolg niet (CGVS (...), p. 12). De ongestaafde bewering van uw man dat de politie in Pakistan er enkel is om bendes en mensen met veel macht te helpen vergoelijkt niet waarom hij nauwelijks stappen zette om bescherming te verkrijgen van de autoriteiten als jullie gezin daadwerkelijk het slachtoffer was van de door jullie beschreven misdrijven (CGVS (...), p. 12). De bewering van uw man dat jullie elders in Pakistan niet op de hulp van de politie zouden kunnen rekenen omdat de politie in de provincie Punjab nog erger is dan in jullie regio van herkomst is een blote bewering die hij niet staft en die louter gebaseerd is op ervaringen die hij opving van andere Afghaanse en Pakistaanse Pashtounen, wiens persoonlijke situatie niet noodzakelijk gelijkend is aan die van jullie gezin (CGVS (...), p. 20).

Er dient voorts opgemerkt te worden dat de verklaringen van u en uw man over de beslissing om Pakistan te verlaten in plaats van jullie elders in het land te vestigen niet overtuigen. Uw man verklaarde dat het geld waarmee hij jullie reis naar Europa financierde voldoende zou geweest om het losgeld mee te betalen, maar dat het geen oplossing voor zijn probleem was (CGVS (...), p. 15). Het is onmogelijk om jullie elders in Pakistan te vestigen om aan de problemen te ontkomen omdat machtige mensen je overal kunnen bereiken, zo zei hij (CGVS (...), p. 15). Dit is echter een blote bewering, uit zijn verklaringen blijken uitgezonderd de weinig geloofwaardige dreigtelefoons (zie supra) immers geen andere problemen tijdens jullie verblijf in Balochistan en Karachi. Uw verklaringen wijzen evenmin op

gegronde redenen waarom jullie zich niet elders in Pakistan konden vestigen. Zo zei u over Balochistan dat het een rare, bergachtige plaats is, dat jullie kinderen er niet blij waren en dat er geen mogelijkheid was om werk te vinden, wat louter economische en persoonlijke redenen zijn (CGVS (...), p. 8, 12). Voorts zei u dat mensen er anders waren en een andere taal spraken, elementen die evenzeer van toepassing zijn op België, maar dat weerhield jullie er niet van naar hier te reizen. Met betrekking tot Karachi verwees u slechts naar de ongeloofwaardige telefoontjes en het feit dat uw schoonvader – die in Peshawar woont – benaderd was in verband met uw mans schulden, wat geenszins verklaart waarom jullie niet in Karachi konden blijven (CGVS (...), p. 8, 12).

De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. U en uw echtgenoot legden geen enkel (begin van) bewijs neer van de door jullie beweerde persoonlijke problemen in Pakistan. Jullie legden geen enkel begin van bewijs neer van jullie verblijf in Balochistan en Karachi en van jullie reis van Pakistan naar Europa. Uw man verklaarde tijdens het onderhoud bij het CGVS vier of vijf video's over de onveiligheid in uw regio te willen voorleggen. Hij toonde een ervan tijdens het onderhoud, met name een video van de ontvoering van een kind (niet jullie kind). Uw man werd gevraagd de andere video's te versturen naar het CGVS, waarna jullie advocaat een e-mail verstuurde, maar deze bevatte geen bijlage. Sowieso heeft geen van de video's betrekking op de door jullie aangehaalde persoonlijke problemen en zijn het allemaal video's die uw man downloadde van YouTube om de algemene problemen in uw land aan te tonen (CGVS (...), p. 3). Het louter verwijzen naar de algemene situatie is echter hoe dan ook onvoldoende om enig risico dat u in concreto zou lopen aannemelijk te maken. Het CGVS gaf u en uw man voldoende tijd om bijkomende documenten neer te leggen na het persoonlijk onderhoud. Jullie legden effectief nog een aantal documenten neer, maar geen ervan kan bovenstaande appreciatie ombuigen. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat alle documenten die u neerlegde na het persoonlijk onderhoud kopieën en/of foto's zijn, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontberen. De foto van een kopie van de identiteitskaart van uw man heeft geen bewijswaarde met betrekking tot uw asielrelaas. De foto van een afdruk van uw visumaanvraag voor Saoedi-Arabië daterend van 2016 heeft evenmin bewijswaarde met betrekking tot uw asielrelaas. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uw geboortedatum volgens dit document 1 januari 1985 is, terwijl u vreemd genoeg bij de DVZ verklaarde dat u geboren bent op 1 januari 1990 en bij het CGVS verklaarde niet te weten wanneer u geboren bent (Verklaring DVZ (...), vraag 4, CGVS (...), p. 4). De foto van een schoolcertificaat van 2003 vormt hoogstens een begin van bewijs van de scholing van uw man, die niet betwist wordt in deze beslissing. De foto van het domiciliecertificaat heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de recente verblijfplaatsen van u en uw gezin gezien dit document van het jaar 2000 dateert. De scan van een visitekaartje van de winkel van uw man heeft geen bewijswaarde met betrekking tot uw asielrelaas. Over het geheel van Pakistaanse documenten moet bovendien worden opgemerkt dat uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie in de Pakistaanse maatschappij volledig ingeburgerd is en zich voordoet als wijdverspreid fenomeen in alle lagen van de samenleving, waardoor de bewijswaarde van alle Pakistaanse documenten zeer relatief is.

Na het persoonlijk onderhoud bezorgde uw advocaat een schrijven d.d. 20/08/2021 wijzend op een aantal elementen in de verklaringen van uw man over zijn ontvoering, met name dat hij ontvoerd werd door personen in burgerkledij die zich voordeden als politieagenten en dat ze eruit zagen als hooligans. Uw advocaat acht extra onderzoek over die elementen mogelijk en noodzakelijk, met name wat betreft de mogelijke bescherming van de politie in Pakistan. Zoals hierboven werd uiteengezet is het CGVS van oordeel dat de door u en uw man beschreven ontvoering niet geloofwaardig is, bijgevolg kan er ook niet besloten worden dat u geen beroep zou kunnen doen op bescherming van de politie omdat de vermeende ontvoerders van uw man zich voordeden als politieagenten.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in Italië géénszins automatisch tot gevolg heeft dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen. Elk verzoek om internationale bescherming dient integraal op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang

zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber- Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Khyber-Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noorden Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen zij sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals “Zarb e-Azb” en “Radd-ul-Fasaad”, hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken heeft, is de groepering nog steeds actief in de provincie, voornamelijk in Noord- Waziristan. In Zuid- Waziristan is de Taliban lokaal aanwezig in de vorm van de “peace committees”, een door de overheid getolereerde vorm van militie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35.5 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 349 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 170 incidenten, waarvan het gros aanvallen van gewapende groeperingen waren. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 73 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 100 en PICSS van 103 veiligheidsincidenten. Aldus

dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord- Waziristan, Zuid-Waziristan en Bajaur, in de provinciale hoofdstad Peshawar, en in de stad Dera Ismael Khan. Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, en hoewel er in de eerste helft van 2020 weliswaar sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef.

Het merendeel van het conflictgerelateerd geweld dat in 2019 in de voormalige FATA-districten voorkomt, vindt plaats in Noord- en Zuid-Waziristan, alwaar de TTP probeert haar machtspositie terug te versterken door het uitvoeren van doelgerichte aanvallen op de aanwezige veiligheidsdiensten en stamoudsten. In elk van de overige tribale districten werden er in 2019 minder dan 15 incidenten gerapporteerd. Ook in de eerste helft van 2020 zette deze trend zich voort en vonden er in 4 van de 7 tribale districten minder dan 10 conflictgerelateerde incidenten plaats.

Tegelijkertijd is er sprake van een toename van het aantal in Bajaur geregistreerde gewelddadige incidenten. In dit district, dat grenst aan Afghanistan, neemt het geweld voornamelijk de vorm aan van grensoverschrijdende aanvallen, contra-terrorisme operaties, en aanvallen van de in het district aanwezige gewapende groeperingen.

Ook het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro- overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, gevisieerd worden. In de verslagperiode vielen de meeste slachtoffers in de voormalige FATA-districten onder de strijdende partijen.

Tot slot blijkt dat UN OCHA geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie maakt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khyber-Pakhtunkwa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

Verzoekster vangt haar enig middel aan met een beknopte theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht en stelt vervolgens, onder verwijzing naar rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State, dat in de mate waarin er zich in haar verhaal contradicties en omissies voordoen, deze zeker niet van dien aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas te besluiten.

Verzoekster betwist verder dat zij de Belgische asielinstanties poogde te misleiden. Zij stelt hierover het volgende:

“Verzoekende partij was niet op de hoogte dat haar man in het verleden een asielaanvraag had ingediend in Italië. Haar man ging er ook vanuit dat haar verblijfsrecht niet langer geldig was gezien hij terug gekeerd was naar Pakistan. Na hun problemen die ontstaan waren in Pakistan, zijn zij opnieuw gevlucht en hebben zij nergens anders dan in België asiel aangevraagd. Dit is wat verzoekende partij bedoelde, zij heeft nooit de intentie gehad de Belgische asielinstanties te misleiden.”

Wat betreft de argumentatie in de bestreden beslissing over de identiteitsdocumenten van haar en haar echtgenoot, laat verzoekster het volgende gelden:

“Verwerende partij is niet ernstig in haar verwachtingen. Verzoekende partij en haar echtgenoot hebben hun identiteitskaarten niet meer. Verwerende partij stelt dat zij stappen hadden moeten ondernemen om deze alsnog te bekomen, zoals een aanvraag indienen op de Pakistaanse ambassade. Deze redenering tart werkelijk alle verbeelding. Verzoekende partij vroeg asiel aan in België, wat betekent dat zij vreest voor haar leven in Pakistan. Dit houdt ook in dat zij op geen enkele wijze contact kan en mag hebben met haar eigen autoriteiten. Simpelweg stellen dat verzoekende partij haar identiteitsdocumenten maar had moeten aanvragen via de Pakistaanse ambassade, toont hoe onzorgvuldig en onkundig verwerende partij te werk is gegaan en welke onredelijke eisen zij stelt. Immers, had verzoekende partij gedaan wat verzoekende partij hier van haar verwacht, zou zij dat als argument hebben gebruikt om de vrees van verzoekende partij in twijfel te trekken omdat zij contact zou hebben genomen met de Pakistaanse ambassade.”

Over de ontvoering van haar dochter betoogt verzoekster als volgt:

“De ontvoering van de dochter van verzoekende partij was zowel voor haar als voor haar man een bijzonder traumatische ervaring. Dit is niet iets waar zij makkelijk en/of uitgebreid over (kunnen) praten. Indien verwerende partij de verklaringen van de man van verzoekende partij hieromtrent te vaag en weinig uitgebreid vond, kon zij daar zelf meer informatie gevraagd hebben, wat zij nagelaten heeft te doen.

Bovendien merkt verzoekende partij op dat zij het land niet ontvlucht zijn met een bundel van documenten die hun asielrelaas zouden kunnen bewijzen. Zij zaten in met de veiligheid van hun kinderen, dat was het enige wat er in het hoofd van verzoekende partij speelde op het moment zij het land verliet.”

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing van oordeel is dat haar verklaringen en deze van haar echtgenoot over de gebeurtenissen na hun vertrek uit Peshawar niet overtuigen, voert verzoekster het volgende aan:

“De man van verzoekende partij vertelde haar niet veel details over de bedreigingen, omdat verzoekende partij sinds de ontvoering van haar dochter niet meer kon slapen en eten en elke dag doodsangsten doorstond. Haar man trachtte haar zo veel mogelijk te sparen, reden waarom zij niet op de hoogte is van elke bedreiging en elke detail.

Verder noemt verwerende partij de gang van zaken ‘bevreemdend en weinig aannemelijk’. Dergelijke subjectieve argumenten zijn uiteraard geen ernstige grond om iemands relaas in twijfel te trekken, verzoekende partij kan maar vertellen wat haar is overkomen.”

Voorts stelt verzoekster dat zij en haar man getracht hebben klacht in te dienen bij de politie als gevolg van de ontvoeringen, maar dat zij op geen enkel ogenblik serieus genomen werden en dat er evenmin

enige stap werd ondernomen om de dader op te sporen en op te pakken, laat staan om haar en haar gezin te beschermen tegen hun belagers die ermee bedreigd hadden de hele familie te vermoorden indien zij het losgeld niet zouden betalen. Zij voert het volgende aan tegen de motieven van de bestreden beslissing hierover:

“Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. Had verzoekende partij dan elke politiekantoor moeten afgaan tot dat iemand haar ernstig nam?!”

Hat COI Focust rapport van 21 januari 2021 stelt zelf dat corruptie diep ingeworteld zit in de Pakistaanse politie:

“(…)”

Verwerende partij heeft zelf vastgesteld dat de politie corrupt en niet te vertrouwen is, maar zij verwacht van verzoekende partij dat zij voor de veiligheid van haarzelf en haar kinderen toch wendt tot deze corrupte instantie...?”

Verzoekster verwijt de commissaris-generaal dat hij haar vrees en problemen op geen enkel ogenblik serieus heeft genomen en ten gronde heeft onderzocht. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens haar dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij meent verder dat de commissaris-generaal tevens de materiële motiveringplicht schendt en geeft hier nogmaals een beknopte theoretische uiteenzetting over. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op het feit dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan haar asielrelaas en vrees. Zij verwijt de commissaris-generaal evenwel belangrijke aspecten in haar dossier niet te hebben onderzocht en meent dat hij dan ook ten onrechte geen geloof heeft gehecht aan haar vrees.

Verzoekster besluit dat uit het bovenstaande ten overvloede blijkt dat de commissaris-generaal zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 15 maart 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan het “Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation” van EASO van oktober 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Pakistan, te zijn ontvlucht wegens de ontvoeringen van haar echtgenoot en dochter L., de poging tot ontvoering van haar dochter L. en de achtervolging van haar dochters S. en E. Op een dag na schooltijd zou verzoeksters oudste dochter L. niet naar huis zijn gekomen. Verzoeksters echtgenoot zou hiervan aangifte hebben gedaan bij de politie. Na een aantal dagen zou verzoeksters echtgenoot door onbekenden zijn gebeld met de boodschap dat ze hun dochter hadden en losgeld wilden. Een week of tien dagen later zou verzoeksters echtgenoot hun dochter hebben teruggebracht na betaling van 1,5 miljoen roepie losgeld. Hierna zouden verzoekster en haar echtgenoot L. naar het ziekenhuis hebben gebracht omdat zij gewond was. In de daaropvolgende maand zou L. medische behandelingen hebben gekregen. Voorts verklaart verzoekster dat een onbekende man haar boerka wegtrok toen zij met haar zoon A. in het ziekenhuis was. Zij zou hebben geschreeuwd, waarop andere vrouwen kwamen kijken en de onbekende man wegliep. Daarna zou zij met A. naar huis zijn gegaan omdat zij bang was. Na de ontvoering van haar dochter L. zou verzoekster L. naar een dichtbij gelegen school hebben laten gaan. Toen L. op een dag onderweg was van school naar huis zou een onbekende persoon op een motorfiets geprobeerd hebben om haar in een auto te steken. L. zou daarop zijn beginnen schoppen en slagen, waarop bewoners uit hun huis zouden zijn gekomen en de ouders zouden zijn weggevlucht. Op een andere dag zouden verzoeksters kinderen S. en E. op de terugweg naar huis achtervolgd en nagewezen zijn. Haar kinderen zouden toen naar huis zijn gelopen en S. zou dit vervolgens aan verzoekster hebben verteld. Hierna zou verzoekster haar kinderen niet meer naar school hebben laten gaan. Op een later moment zou verzoeksters echtgenoot ontvoerd zijn door onbekenden die veel geld vroegen. Verzoekster zou met haar kinderen naar haar schoonouders zijn gegaan en de dag daarop door haar schoonvader naar het huis van haar ouders zijn gebracht. Twee of drie dagen hierna zou haar echtgenoot naar haar broer hebben gebeld, waarna

verzoekster en haar echtgenoot thuis met elkaar werden herenigd. Haar echtgenoot zou haar niet veel hebben verteld over wat er gaande was, maar hij zou haar wel gezegd hebben dat het leven er voor hen heel moeilijk was en dat ze ergens anders naartoe moesten gaan. Verzoekster zou een week later met haar echtgenoot en kinderen Peshawar hebben verlaten en naar Balochistan zijn gegaan, waar ze allen bij haar nicht zouden hebben verbleven. Daarna zouden ze naar Karachi zijn gegaan, waar ze bij haar schoonzus zouden hebben verbleven. Verzoekster zou haar echtgenoot tegen zijn zus hebben horen vertellen dat hij ontvoerd was door onbekenden die veel geld eisten en dat iemand aan zijn vader had gevraagd waar hij verbleef. Verzoekster, haar echtgenoot en kinderen zouden Pakistan later hebben verlaten en illegaal over land hebben gereisd richting Europa. Op 10 februari 2020 zouden ze zijn aangekomen in België, waar verzoekster en haar echtgenoot op 13 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden. Hun vijfde kind M. S. werd in België geboren.

Ter staving van haar relaas legde verzoekster in de loop van de administratieve procedure fotokopieën neer van de identiteitskaart van haar echtgenoot, van haar visumaanvraag voor een reis naar Saoedi-Arabië, van een schoolcertificaat van haar echtgenoot, van een certificaat van domicilie van haar familie in Pakistan en van een visitekaartje van de winkel van haar echtgenoot (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'Documenten').

Het certificaat van domicilie van haar familie in Pakistan heeft louter betrekking op het domicilieadres van haar familie. De identiteitskaart, het schoolcertificaat en het visitekaartje van de winkel van haar echtgenoot hebben betrekking op de identiteit, het niveau van scholing en het beroep van verzoeksters echtgenoot. Verzoeksters visumaanvraag voor een reis naar Saoedi-Arabië heeft slechts betrekking op haar identiteit en haar aanvraag om naar Saoedi-Arabië te reizen. Geen van deze stukken houdt verband met de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees.

Wat betreft haar visumaanvraag stelt de Raad bovendien vast dat verzoekster haar geboortedatum volgens dit document 1 januari 1985 is, terwijl zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij geboren is op 1 januari 1990 en bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde niet te weten wanneer zij geboren is (adm. doss., stuk 8, 'Inventaris + documenten DVZ', Verklaring DVZ, p. 6, vraag 4, en stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Daarenboven blijkt uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier (adm. doss., stuk 7, map met 'Landeninformatie', nr. 2, COI Focus "*Pakistan: corruptie en documentenfraude*" van 21 januari 2021) dat Pakistaanse documenten wegens de hoge graad van corruptie eenvoudig te verkrijgen of na te maken zijn. Dit maakt dat aan Pakistaanse documenten slechts een beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Dat verzoekster incoherente verklaringen aflegde over haar leeftijd die bovendien niet overeenstemmen met de stavingstukken die zij neerlegde ondermijnt haar algemene geloofwaardigheid.

De Raad merkt verder op dat verzoekster geen enkel stuk neerlegde van de door haar beweerde persoonlijke problemen in Pakistan. Zij legde evenzeer geen stuk neer van haar vermeend verblijf in Balochistan en Karachi en van haar reis van Pakistan naar Europa. Verzoeksters echtgenoot verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS vier of vijf video's over de onveiligheid in de regio waar zij in Pakistan verbleven te willen voorleggen en toonde een video over de ontvoering van een kind. Gevraagd de andere video's te verzenden naar het CGVS, verzond zijn advocaat een e-mail met stukken, maar deze bevatte geen video's. Uit de verklaringen van verzoeksters echtgenoot blijkt echter dat de video's louter over de algemene problemen in Pakistan gaan en dus geen betrekking hebben op de door verzoekster en haar echtgenoot aangehaalde persoonlijke vervolgingsfeiten en vrees (adm. doss. N. F. in de zaak RvV 268 569 / IV, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3).

Bovendien dient te worden gewezen op de volgende pertinente overweging in de bestreden beslissing: *"Voorts legden u en uw echtgenoot geen enkel origineel identiteitsdocument neer, uw man legde immers slechts een kopie van zijn identiteitskaart neer en u legde geen enkel identiteitsdocument neer. Nochtans werden jullie nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten (CGVS (...), p. 3, CGVS (...), p. 3). Zo is de identiteit van een verzoeker een essentieel element in de internationale beschermingsprocedure en kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. Bovendien kunnen deze documenten van belang zijn voor de inschatting van het ogenblik van uw vertrek uit Pakistan en de manier waarop u uw land verliet. U verklaarde aanvankelijk eerder stereotiep dat u uw identiteitskaart en paspoort onderweg vergat (CGVS (...), p. 3). Toen u erop gewezen werd dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard had dat uw paspoort nog in Pakistan was en dat het vervallen was (Verklaring DVZ (...), vraag 24),*

wijzigde u uw verklaring en zei u niet zeker te weten of het paspoort onderweg verloren ging, in Pakistan verloren ging of nog in Pakistan is (CGVS (...), p. 3). Gevraagd of u uw paspoort meenam toen u Pakistan verliet, gaf u het nietszeggende antwoord dat u gewoon jullie kinderen verzamelde (CGVS (...), p. 3). Hoewel uw man verklaarde dat ook de geboorteaktes van jullie kinderen verloren geraakten onderweg (CGVS (...), p. 2), bleek u zelfs niets te weten of uw kinderen geboorteaktes hadden (CGVS (...), p. 3). Uw man verklaarde tijdens het onderhoud op het CGVS dat jullie ergens onderweg de rugzak met jullie documenten vergaten mee te nemen hoewel ook hij verklaard had bij de DVZ dat zijn paspoort en identiteitskaart nog in Pakistan waren (Verklaring DVZ (...), vraag 24-25, CGVS (...), p. 2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid beweerde hij bij de DVZ gezegd te hebben dat hij iemand naar een kantoor in Pakistan zou kunnen sturen om de documenten te laten verzenden naar hier (CGVS (...), p. 3), dit is echter een *post factum* bewering waarvan geen spoor terug te vinden is (Verklaring DVZ (...)). Gevraagd of hij dan iemand naar het kantoor gestuurd heeft om de documenten te bekomen, zei hij slechts dat hij niemand heeft die dat kan doen, dat zijn vader oud is en dat de vrienden die hij contacteerde niet antwoordden (CGVS (...), p. 3). Noch u, noch uw man ondernamen na aankomst in België stappen om nieuwe identiteitsdocumenten te bekomen, zo deden jullie geen aanvraag bij de Pakistaanse ambassade of online (CGVS (...), p. 3, CGVS (...), p. 3). U weet niet waarom u dit niet deed (CGVS (...), p. 3). Dat uw man naar eigen zeggen weinig van die dingen weet is een weinig overtuigende verklaring voor zijn passiviteit (CGVS (...), p. 3). Het CGVS merkt immers op dat hij in Pakistan zijn eigen zaak runde en dat hij vroeger naar het Verenigd Koninkrijk en China reisde voor zaken (CGVS (...), p. 5), bijgevolg kan verwacht worden dat hij voldoende zelfredzaam is om informatie te verkrijgen over de procedures om identiteitsdocumenten te bekomen. Dat jullie na de lockdown aankwamen in België en niet naar andere plaatsen mochten gaan omwille van de coronapandemie (CGVS (...), p. 3) overtuigt evenmin. Het CGVS merkt immers op dat jullie reeds op 10 februari 2020 aankwamen in België, ruim een maand voor de lockdown. Bovendien was de latere periode waarin enkel essentiële verplaatsingen toegelaten waren beperkt in de tijd en waren vrije verplaatsingen België reeds sinds geruime tijd voor jullie onderhoud bij het CGVS toegelaten. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u de originele identiteitsdocumenten van u en uw gezin achterhoudt voor de Belgische asieldiensten, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen. Het ontbreken van een identiteitsdocument houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u ons geen sluitend zicht geeft op wie u bent, waar u vandaan komt, wanneer en op welke manier u naar België reisde."

Verzoekster slaagt er niet in deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten waar zij in haar verzoekschrift betoogt dat de commissaris-generaal, gezien haar vrees voor haar leven in Pakistan, niet ernstig is in zijn verwachtingen dat zij stappen diende te ondernemen om identiteitsdocumenten te bekomen, door bijvoorbeeld op de Pakistaanse ambassade een aanvraag in te dienen. Deze loutere bewering (*post factum*) stemt immers niet overeen met haar verklaring tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zij niet weet waarom zij geen identiteitsdocumenten aanvroeg in België (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Indien zij werkelijk vreesde voor haar leven ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten, dan kan er van haar worden verwacht dat zij dit aangaf wanneer haar werd gevraagd om welke reden zij geen nieuwe identiteitsdocumenten in België vroeg. Bovendien verklaarden verzoekster en haar echtgenoot nooit problemen te hebben gehad met de Pakistaanse autoriteiten (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9; adm. doss. N. F. in de zaak RvV 268 569 / IV, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoekster voorgelegde documenten volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoeksters verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, kan vooreerst worden gewezen op de volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

"Het verzoek om internationale bescherming van uw man werd door het CGVS niet-ontvankelijk (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) verklaard (zie kopie beslissing CGVS (...) toegevoegd aan het administratief dossier). Uit de elementen die voorhanden zijn, met name het schrijven van de Italiaanse asielinstanties d.d. 22/10/2021 (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat uw echtgenoot reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de

Europese Unie, namelijk Italië. Er dient gewezen te worden op het feit dat uw echtgenoot aanvankelijk met geen woord repte over zijn komst naar Italië in 2014 en zijn verzoek om internationale bescherming aldaar. Toen het CGVS hem confronteerde met het feit dat zijn vingerafdrukken in 2014 in Italië werden genomen reageerde hij aanvankelijk verbouwereerd (CGVS 201795, p. 15-16). Pas dan gaf hij toe dat hij in 2014 naar Italië ging en er enige tijd later een beschermingsstatus verkreeg. Hij zou in 2015 of 2016 teruggekeerd zijn naar Pakistan, daarna zou hij opnieuw naar Italië gegaan zijn, waar zijn beschermingsstatus dan na terugkeer rond 2017 ingetrokken zou zijn (CGVS (...), p. 15-17). Daarna zou hij op een hem onbekend tijdstip opnieuw teruggekeerd zijn naar Pakistan, waar het door hem beschreven asielrelaas zich voordeed (CGVS (...), p. 19). Hij legde geen enkel document in verband met zijn verblijf in Italië, de vermeende intrekking van zijn beschermingsstatus in Italië en zijn terugkeer naar Pakistan neer, nochtans verklaarde hij dat hij aan vrienden zou vragen om dergelijke documenten te bekomen en kreeg hij voldoende tijd om documenten te bezorgen (CGVS (...), p. 16, 18, 20). Het CGVS ontving na het persoonlijke onderhoud bovenvermeld schrijven van de Italiaanse autoriteiten waaruit blijkt dat hij de subsidiaire beschermingsstatus heeft in Italië en over een verblijfsvergunning geldig tot 26/04/2023 beschikt. Aldus blijkt dat zijn verklaringen over de intrekking van zijn beschermingsstatus in Italië volledig leugenachtig zijn en dat hij op intentionele wijze poogde de Belgische asielinstanties te misleiden. Hoewel uw persoonlijk onderhoud op het CGVS plaats had nadat uw echtgenoot tijdens zijn onderhoud toegegeven had dat hij in Italië bescherming had gekregen en nadat jullie samen de lunchpauze hadden doorgebracht en dus de kans hadden gehad om te overleggen, beweerde u tijdens uw onderhoud niets te weten over een verblijf van uw man in Italië of een verblijf van langere duur in een land buiten Pakistan en wist u enkel te zeggen dat hij naar China en Londen ging voor zaken (CGVS (...), p. 5). Toen u erop gewezen werd dat de vingerafdrukken van uw man genomen werden in Italië een aantal jaar geleden en dat uw man zei dat hij daar een tijd verbleef, zei u slechts dat hij over en weer reisde, waarmee u verwees naar zijn eerder vermelde zakenreizen, en dat hij u niets vertelde daarover (CGVS (...), p. 5). Voorts gaf u aan niet te weten of uw man ooit een verzoek om internationale bescherming deed in andere landen dan België (CGVS (...), p. 5). Gezien de verklaringen van uw man en de informatie verstrekt door de Italiaanse autoriteiten acht het CGVS het echter volstrekt ongeloofwaardig dat u niet op de hoogte zou zijn van het eerdere verblijf van uw man in Italië, zijn verzoek om internationale bescherming en zijn beschermingsstatus daar. Dat u op intentionele wijze poogde de Belgische asielinstanties te misleiden, tast de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen al bij voorbaat aan."

Verzoekster beperkt zich tot loutere beweringen waar zij in haar verzoekschrift betwist dat zij op de hoogte was van het verzoek om internationale bescherming van haar echtgenoot en stelt dat haar echtgenoot ervan uitging dat zijn verblijfsrecht in Italië niet langer geldig was gezien hij terugkeerde naar Pakistan. Gezien verzoekster volgens haar verklaringen sinds 2006 gehuwd is met haar echtgenoot (adm. doss., stuk 8, 'Inventaris + documenten DVZ', Verklaring DVZ, p. 8, vraag 15a), kan worden verwacht dat zij ervan op de hoogte is dat haar echtgenoot gedurende één of twee jaar in Italië verbleef (adm. doss. N. F. in de zaak RvV 268 569 / IV, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17), er een verzoek om internationale bescherming indiende en er een beschermingsstatus kreeg. De Raad acht het dan ook niet aannemelijk dat zij helemaal niet op de hoogte zou zijn geweest van het verzoek om internationale bescherming van haar echtgenoot (en de beschermingsstatus die daaruit voortvloeide). Ten slotte wijst de Raad er nog op dat verzoekster zich eveneens beperkt tot loutere beweringen (*post factum*) waar zij in haar verzoekschrift tracht voor te houden dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS bedoelde dat zij na hun problemen in Pakistan nergens anders dan in België een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Uit de notities van haar persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat aan verzoekster de vraag werd gesteld of zij wist of haar echtgenoot een verzoek om internationale bescherming in andere landen dan België had ingediend (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Aldus brengt verzoekster geen concrete elementen of argumenten aan die een ander licht vermogen te werpen op de hierboven aangehaalde concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en terecht en worden, daar zij door verzoekster niet worden weerlegd of ontkracht, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekster de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

"Gezien de vaststelling dat uw man in Italië een beschermingsstatus en geldige verblijfsvergunning bezit, uw onaannemelijke onwetendheid over het verblijf van uw man in Italië, de leugenachtige verklaringen van uw man omtrent de intrekking van zijn bescherming in Italië en het totale gebrek aan bewijs van zijn vermeende terugkeer naar Pakistan, bieden u en uw man totaal geen zicht op de

verblijfplaats(en) van uw man de laatste jaren voor jullie komst naar België. Zo is geenszins aangetoond dat uw man in de periode van jullie vermeende problemen, met name in 2018 en 2019, in Pakistan verbleef. Gezien uw man rechtstreeks betrokken was bij het merendeel van de door jullie beiden aangehaalde incidenten, ondermijnt dit de geloofwaardigheid van deze vermeende gebeurtenissen."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Over de vermeende ontvoering van verzoeksters dochter L. wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"U verklaarde dat uw man een week of tien dagen na de ontvoering L. (...) overhandigd kreeg, dat ze in een heel slechte toestand was en dat jullie haar naar het ziekenhuis brachten (CGVS (...), p. 6). Gevraagd aan uw man de rest van de dag te beschrijven nadat L. (...) terug overhandigd was aan hem, zei hij slechts "Bracht haar voor behandeling. Ze wist ook niet hoe ze gewond geraakt was." (CGVS (...), p. 12-13). Dat hij op dergelijke summiere en weinig doorleefde manier deze dag beschrijft is een verdere aanwijzing van het ongeloofwaardige karakter van jullie asielrelaas. Voorts legden jullie geen enkel document neer ter staving van de medische behandeling die L. (...) kreeg na haar vrijlating. Nochtans verklaarde u dat L. (...) vier of vijf dagen in het ziekenhuis verbleef en dat jullie gedurende een hele maand hier en daar naar ziekenhuizen gingen met haar tot ze genezen was (CGVS (...), p. 6, 9). Dat jullie geen enkel document van het ziekenhuis meer hebben en de papieren weggooiden (CGVS (...), p. 13 en CGVS (...), p. 9) vergoelijkt het ontbreken van medische documenten niet, zo kan bijvoorbeeld minstens verwacht worden dat jullie duplicaten van de medische documenten bekwamen als jullie de originelen effectief weggegooid hadden. Hoewel uw man beweert dat uw dochter littekens overhield aan haar verwondingen, legden jullie ook daar geen medisch attest van neer (CGVS (...), p. 17). Dat de littekens van uw dochter momenteel niet verwijderd kunnen worden in België, zoals uw man verklaart, vergoelijkt het ontbreken van een dergelijk attest niet (CGVS (...), p. 17). Ook van de aangifte van uw dochters verdwijning bij de politie hebt u geen enkel bewijs. U verklaarde dat uw man aangifte deed maar u weet niets over dergelijke documenten, wat weinig geloofwaardig is (CGVS (...), p. 10). Dat het originele rapport in het politiekantoor blijft en dat uw man op dat moment geen kopie nodig had, zoals hij beweert, vergoelijkt het ontbreken van documenten niet (CGVS (...), p. 13). Uw man deed immers geen enkele poging om na jullie komst naar België met behulp van een advocaat, familie of vrienden een kopie te bekomen (CGVS (...), p. 13). Dat u en uw echtgenoot geen enkele inspanning deden om de problemen waarop jullie de terugkeervrees baseren te staven tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan."

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat de ontvoering van haar dochter L. een bijzonder traumatische ervaring was voor haar en haar echtgenoot en dat zij er daarom niet makkelijk en/of uitgebreid over kunnen praten. Zij en haar echtgenoot leggen evenwel geen enkel stuk voor waaruit zou kunnen blijken dat zij een trauma hadden dat hen zou hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Bovendien hebben verzoekster en haar echtgenoot tijdens de administratieve procedure en het persoonlijk onderhoud op het CGVS geen enkel gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor zij moeilijkheden zouden hebben om verklaringen af te leggen over de vermeende ontvoering van hun dochter.

Ook haar betoog dat het CGVS zelf meer informatie had kunnen vragen indien het de verklaringen van haar echtgenoot over de dag waarop L. aan hem overhandigd werd te vaag en te weinig uitgebreid vond, kan niet overtuigen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat er tijdens het gehoor aan haar echtgenoot reeds tweemaal gevraagd werd om te vertellen over deze dag (adm. doss. N. F. in de zaak RvV 268 569 / IV, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-13). Zijn antwoorden waren tweemaal erg summier. Hij stelde louter "Ze was gewond, we waren blij dat we haar leven hadden" en "Bracht haar voor behandeling. Ze wist ook niet hoe ze gewond geraakt was" (*ibid.*, p. 13). De Raad benadrukt dat het aan verzoekster en haar echtgenoot zelf is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de commissaris-generaal kan beslissen over hun verzoeken om internationale bescherming. Er mag van verzoekster en haar echtgenoot worden verwacht dat zij de kansen die zij krijgen om hun nood aan bescherming toe te lichten, aangrijpen. Zij zijn zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die zij al dan niet afleggen en het is niet aan de *protection officer* van het CGVS om het gehoor te sturen.

Door in haar verzoekschrift nog te stellen dat zij en haar echtgenoot het land niet zijn ontvlucht met een bundel van documenten die hun asielrelaas zouden kunnen bewijzen omdat het enige wat er op dat moment in hun hoofden speelde de veiligheid van hun kinderen was, weerlegt noch ontkracht verzoekster de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing daarover, die terecht en

pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster en haar echtgenoot hadden ook na hun komst naar België immers stappen kunnen ondernemen om met eventuele hulp van een advocaat, familie of vrienden stukken te bekomen die hun verklaringen over de ontvoering en verwondingen van hun dochter L. kunnen staven. Verzoekster legde hier echter geen enkel stuk van neer en blijft hiertoe dus in gebreke.

Verzoekster betwist verder de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing niet:

“Ook de verklaringen met betrekking tot de ontvoering van uw man overtuigen geenszins. Het CGVS herhaalt dat u en uw man allerminst aangetoond hebben dat uw man in Pakistan verbleef de laatste jaren voor jullie komst naar België, wat de geloofwaardigheid van zijn vermeende ontvoering in 2019 doet kelderen. Voorts acht het CGVS het weinig aannemelijk dat hij na korte tijd het vertrouwen kon winnen van zijn ontvoerders en dat zij hem vrijuit lieten gaan op voorwaarde dat hij daarna vijf miljoen roepie zou betalen (CGVS (...), p. 10, 14, 15). Op deze manier had hij immers de kans om naar een andere plaats te vertrekken zonder te betalen. Dat hij de enige was die het geld kon regelen verklaart niet afdoende waarom de ontvoerders hem vrijlieten zonder enig drukmiddel in handen te houden. Na zijn vrijlating ging hij naar de politie, maar ze maakten grapjes over hem, waarna hij gewoon vertrok, zo zei hij (CGVS (...), p. 14). Hoewel grapjes in dergelijke omstandigheden uiteraard weinig gepast zijn, is het gezien de zwaarwichtigheid van de vermeende problemen en het feit dat zijn ontvoering reeds de tweede ontvoering was in jullie gezin niet aannemelijk dat hij gewoon vertrok en niet aandrong op het indienen van een aangifte.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekster geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Ook de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot over de gebeurtenissen na hun vertrek uit Peshawar kunnen volgens de commissaris-generaal niet overtuigen. Hij licht dit in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toe:

“Zo verklaarde uw man dat hij in Balochistan, waar jullie twee tot drie maanden verbleven, gebeld werd door zijn ontvoerders. Vreemd genoeg veranderde hij pas in Karachi van telefoonnummer. Hij zei dat hij pas dan van nummer veranderde omwille van de constante bedreiging, maar er dient opgemerkt dat hij eerder verklaarde dat hij zowel in Balochistan als in Karachi “altijd telefoonbedreigingen” kreeg (CGVS (...), p. 11, 15). Hoewel hij verklaarde dat hij u vertelde over de telefonische bedreigingen nadat u hem gevraagd had wat er gaande was, wist u zelfs niet of de ontvoerders nog contact gehad hebben met uw man na zijn vrijlating (CGVS (...), p. 15, CGVS (...), p. 8). Geconfronteerd met de uitspraken van uw man over dreig telefoons, zei u dat u er niet van wist en dat u hem enkel aan zijn zus hoorde vertellen over iemand die zijn vader aangesproken had over zijn schulden (CGVS (...), p. 11). Later paste u uw verklaringen aan en zei u dan weer dat u hem hoorde vertellen aan zijn zus over telefoongesprekken [met de ontvoerders] (CGVS (...), p. 12). Op geen enkel moment verklaarde u dat uw man u vertelde over de bedreigingen, zoals hij beweerde. De inconsistente en tegenstrijdige verklaringen van u en uw man ondermijnen de geloofwaardigheid van de verklaringen van uw man over telefonische bedreigingen. Zelfs als de ontvoering van uw man in maart 2019 geloofwaardig zou zijn – quod non zoals blijkt uit bovenvermelde paragrafen – is het overigens geenszins aannemelijk dat uw man in geval van bedreigingen het risico zou nemen om nog tot eind 2019 in Pakistan te verblijven terwijl hij makkelijk zichzelf in veiligheid kon brengen door naar Italië te reizen, waar hij internationale bescherming genoot. Gevraagd of er nog iets gebeurd is na jullie vertrek, zei uw man dat onbekende mensen aan zijn vader kwamen vragen waar hij was (CGVS (...), p. 15). Dat zijn ontvoerders, die er eerder mee gedreigd hadden zijn hele familie af te maken en die naar zijn zeggen machtige mensen zijn, zich beperkten tot telefonische bedreigingen en navraag doen bij zijn vader nadat hij verdwenen was zonder ook maar één cent te betalen van de vijf miljoen roepie die hij verschuldigd was, is bevreedend en weinig aannemelijk (CGVS (...), p. 10, 15).”

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij niet op de hoogte was van elke bedreiging en elk detail omdat haar echtgenoot haar niet veel details vertelde gezien hij haar wou sparen vermits zij sinds de ontvoering van L. niet meer kon slapen en eten en elke dag doodsangsten doorstond, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat aan de ontvoering van haar dochter L. geen geloof wordt gehecht. Zelfs al zou er geloof kunnen worden gehecht aan de ontvoering, *quod non*, dan nog slaagt verzoekster er met dit summiere betoog niet in om de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar echtgenoot, die steun vinden in het administratief dossier en dat van haar echtgenoot, te weerleggen of te ontcrachten. Het is bovendien weinig aannemelijk dat haar echtgenoot dergelijke cruciale informatie voor haar zou achterhouden, temeer gelet op het feit dat zij zich op het ogenblik van hun persoonlijk onderhoud reeds gedurende een jaar en half buiten hun land van herkomst bevonden en zij zich in hun verzoeken om internationale bescherming beroepen op dezelfde vervolgingsfeiten en

vrees. Van verzoekster en haar echtgenoot, die beweren te vrezen voor hun veiligheid en hun leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vragen, mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij in staat zijn om in elke stand van het geding een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven en dat zij telkenmale eensluidende, coherente en geloofwaardige verklaringen afleggen over de feiten die hen ertoe hebben gebracht hun land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Verzoekster brengt overigens geen medisch, psychiatrisch en/of psychologisch attest bij dat kan staven dat zij sinds de door haar voorgehouden ontvoering van haar dochter L. niet meer kon slapen en eten en elke dag doodsangsten doorstond.

Waar zij stelt dat de commissaris-generaal de gang van zaken “bevreemdend en weinig aannemelijk” noemt en dat dergelijke subjectieve argumenten geen ernstige grond zijn om iemands relaas in twijfel te trekken, slaagt verzoekster er evenmin in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Dat de ontvoerders van haar echtgenoot dermate weinig ondernamen, doet ook naar het oordeel van de Raad afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van de bedreigingen die zij ten aanzien van de echtgenoot van verzoekster zouden hebben geuit. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekster de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Met betrekking tot het incident in het ziekenhuis dient opgemerkt te worden dat uw beschrijving hiervan verschilt van die van uw man, wat vraagtekens oproept. Zo verklaarde uw man dat iemand uw zoon probeerde te ontvoeren in het ziekenhuis (CGVS (...), p. 11). U zei echter dat iemand uw boerka wegtrok en dat u nog steeds niet weet wat de intentie van die onbekende persoon was, of hij u iets wou aandoen of jullie kind wou ontvoeren (CGVS (...), p. 7, 9). Jullie legden geen enkel document neer ter staving van dit incident. Hoewel de andere vrouwen in het ziekenhuis u aanraadden te blijven tot de dokter er was, die dan de politie zou bellen, verliet u het ziekenhuis omdat u bang was en werd er geen aangifte gedaan (CGVS (...), p. 11-12). Wat er ook van zij, jullie hebben geen idee wie u en jullie kind lastigviel in het ziekenhuis en wat de motieven waren van die persoon. Dat een onbekende eenmalig uw boerka wegtrok is op zich onvoldoende zwaarwichtig om te concluderen dat u en uw kinderen een reëel risico op ernstige schade zouden lopen in geval van terugkeer naar Pakistan.

U haalde nog twee incidenten aan die uw kinderen zouden meegemaakt hebben. Zo zou L. (...) op straat vastgegrepen zijn door een onbekende op een motorfiets die haar probeerde in een auto te steken (CGVS (...), p. 7, 10). S. (...) en I. (...) zouden op een dag achtervolgd zijn door onbekenden op straat (CGVS (...), p. 7, 10). Er dient opgemerkt te worden dat jullie geen aangifte deden van deze incidenten (CGVS (...), p. 11-12). Dat de politie nog steeds geen info heeft over een nicht van uw man die verdwenen is vergoelijkt niet waarom jullie geen aangifte deden, die nicht verdween immers acht maanden geleden, wat na de vermeende incidenten is die jullie kinderen meemaakten (CGVS (...), p. 12). Voorts stelt het CGVS vast dat uw man deze incidenten zelfs niet vermeldde. Hij kreeg nochtans de kans om zijn asielrelaas in detail te vertellen en hij werd expliciet bevraagd over de vrees in hoofde van jullie kinderen en de periode waarin jullie kinderen stopten met school (CGVS (...), p. 7, 9-12). Dat hij naliet deze incidenten te vermelden roept ernstige twijfels op omtrent de geloofwaardigheid ervan.

Met betrekking tot de vrees in hoofde van uw kinderen haalde u nog in algemene bewoordingen aan dat er veel slechte dingen gaande zijn in Pakistan, dat veel jonge kinderen ontvoerd en gedood worden, dat jullie altijd bang waren en dat uw kinderen niet naar school konden gaan omwille hiervan (CGVS (...), p. 8). Het louter verwijzen naar de algemene situatie is echter hoe dan ook onvoldoende om enig risico dat jullie gezin in concreto zou lopen aannemelijk te maken. U verklaarde dat u jullie kinderen niet meer naar school liet gaan na het incident waarbij L. (...) vastgegrepen werd door iemand op een motorfiets en het incident waarbij S. (...) achtervolgd werd (CGVS (...), p. 10-11). Aangezien de vermeende incidenten die uw kinderen meemaakten weinig geloofwaardig zijn kan er echter geen geloof gehecht worden aan de bewering dat uw kinderen hierdoor stopten met school. Er kan dus ook geenszins geconcludeerd worden dat uw kinderen in Pakistan geen onderwijs zouden kunnen genieten in geval van terugkeer.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Voorts is de commissaris-generaal van oordeel dat de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot over de redenen waarom zij nauwelijks een beroep deden op de bescherming van de Pakistaanse politie niet overtuigen. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Er werd reeds opgemerkt dat het bevreemdend is dat uw man niet aandrong op het indienen van een aangifte van zijn ontvoering. Het CGVS merkt voorts op dat uw man met betrekking tot jullie dochters ontvoering en zijn eigen ontvoering telkens naar het politiekantoor in Takal ging (CGVS (...), p. 20). Het gedrag van de politieagenten daar – hij zei met name dat ze onbeleefd waren, grapjes maakten en riepen tegen hem (CGVS (...), p. 14, 20) – is echter niet noodzakelijkerwijs representatief voor de Pakistaanse politie en verklaart niet waarom jullie zelfs geen poging deden om de ontvoering van uw man en de latere incidenten met betrekking tot uw man en jullie kinderen aan te geven bij een ander politiekantoor. Zo deed uw man ook nooit aangifte van de dreig telefoons bij de politie in Balochistan of Karachi (CGVS (...), p. 15, 20). Dat hij geen opnames had van de telefoongesprekken is een weinig overtuigende verklaring, ook zonder bewijsmateriaal is het immers mogelijk aangifte te doen. Dat hij een vreemdeling was in Balochistan en Karachi verklaart evenmin afdoende waarom hij geen aangifte deed. Een Pakistaanse burger kan immers om het even waar in het land aangifte van een misdrijf doen bij de autoriteiten. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. De vaststelling dat noch u, noch uw echtgenoot ooit problemen gehad hebben met de Pakistaanse autoriteiten maakt het des te opvallender dat jullie nauwelijks beroep deden op bescherming van de autoriteiten (CGVS (...), p. 12, CGVS (...), p. 9). Uw bewering dat de politie niet helpt en dat die dingen (verdwijningen van personen en dergelijke) zouden voorkomen worden als de politie bereid was om te helpen is bijzonder vaag en algemeen en overtuigt bijgevolg niet (CGVS (...), p. 12). De ongestaafde bewering van uw man dat de politie in Pakistan er enkel is om bendes en mensen met veel macht te helpen vergoelijkt niet waarom hij nauwelijks stappen zette om bescherming te verkrijgen van de autoriteiten als jullie gezin daadwerkelijk het slachtoffer was van de door jullie beschreven misdrijven (CGVS (...), p. 12). De bewering van uw man dat jullie elders in Pakistan niet op de hulp van de politie zouden kunnen rekenen omdat de politie in de provincie Punjab nog erger is dan in jullie regio van herkomst is een blote bewering die hij niet staft en die louter gebaseerd is op ervaringen die hij opving van andere Afghaanse en Pakistaanse Pashtounen, wiens persoonlijke situatie niet noodzakelijk gelijkend is aan die van jullie gezin (CGVS (...), p. 20).”

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift louter tot het herhalen van eerder tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gegeven verklaringen waar zij stelt dat zij en haar echtgenoot getracht hebben om klacht in te dienen bij de politie als gevolg van de ontvoeringen, maar dat zij niet serieus werden genomen en er ook geen stappen werden ondernomen door de politie om de dader op te sporen, op te pakken of haar gezin te beschermen tegen hun belagers. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Zij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Waar zij vervolgens aanvoert dat de commissaris-generaal niet ernstig is in zijn kritiek en zich afvraagt of zij dan elk politiekantoor had moeten afgaan tot iemand haar ernstig nam, gaat verzoekster er in de eerste plaats aan voorbij dat er geen geloof wordt gehecht aan de ontvoeringen van haar dochter L. en haar echtgenoot waarvan haar echtgenoot aangifte zou hebben willen indienen. Bovendien betwist verzoekster niet dat haar echtgenoot zich slechts tweemaal tot het politiekantoor in Takal zou hebben gewend (adm. doss. N. F. in de zaak RvV 268 569 / IV, stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). Dat van haar verwacht wordt dat zij *“elke politiekantoor (had) moeten afgaan tot dat iemand haar ernstig nam”*, vindt geen steun in de motieven van de bestreden beslissing. Wel is de Raad van oordeel dat zo verzoeksters echtgenoot en kinderen daadwerkelijk het slachtoffer zijn geweest van dergelijke zeer ingrijpende incidenten, verwacht mag worden dat zij een meer doorgedreven inspanning zouden hebben gedaan om hiervan aangifte te doen bij de Pakistaanse autoriteiten, met wie zij volgens hun verklaringen nooit problemen hebben gekend. Verzoekster slaagt er met dit betoog dan ook niet in om de bovenstaande, pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Verzoekster kan verder niet overtuigen waar zij verwijst naar de COI Focus *“Pakistan: corruptie en documentenfraude”* van 21 januari 2021 en betoogt dat de commissaris-generaal zelf heeft vastgesteld dat de politie corrupt en niet te vertrouwen is, maar wel van haar verwacht dat zij zich voor de veiligheid van haarzelf en haar kinderen wendt tot deze corrupte instantie. Hoewel inderdaad uit deze informatie blijkt dat de bescherming door de Pakistaanse autoriteiten niet altijd toereikend is en er zich bij de politie

corruptie voordoet, blijkt hieruit nog niet dat de Pakistaanse politie in haar geheel corrupt is. Er kan van verzoekster en haar echtgenoot dan ook wel degelijk worden verwacht dat zij een meer doorgedreven inspanning doen om bescherming te zoeken in hun eigen land. Zoals reeds werd aangehaald, zou haar echtgenoot slechts tweemaal aangifte hebben trachten in te dienen bij hetzelfde politiekantoor. Aldus weerlegt noch ontkracht zij hiermee de voormelde pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier. Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat verzoekster de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing in haar verzoekschrift onverlet laat:

“Er dient voorts opgemerkt te worden dat de verklaringen van u en uw man over de beslissing om Pakistan te verlaten in plaats van jullie elders in het land te vestigen niet overtuigen. Uw man verklaarde dat het geld waarmee hij jullie reis naar Europa financierde voldoende zou geweest om het losgeld mee te betalen, maar dat het geen oplossing voor zijn probleem was (CGVS (...), p. 15). Het is onmogelijk om jullie elders in Pakistan te vestigen om aan de problemen te ontkomen omdat machtige mensen je overal kunnen bereiken, zo zei hij (CGVS (...), p. 15). Dit is echter een blote bewering, uit zijn verklaringen blijken uitgezonderd de weinig geloofwaardige dreig telefoons (zie supra) immers geen andere problemen tijdens jullie verblijf in Balochistan en Karachi. Uw verklaringen wijzen evenmin op gegronde redenen waarom jullie zich niet elders in Pakistan konden vestigen. Zo zei u over Balochistan dat het een rare, bergachtige plaats is, dat jullie kinderen er niet blij waren en dat er geen mogelijkheid was om werk te vinden, wat louter economische en persoonlijke redenen zijn (CGVS (...), p. 8, 12). Voorts zei u dat mensen er anders waren en een andere taal spraken, elementen die evenzeer van toepassing zijn op België, maar dat weerhield jullie er niet van naar hier te reizen. Met betrekking tot Karachi verwees u slechts naar de ongeloofwaardige telefoontjes en het feit dat uw schoonvader – die in Peshawar woont – benaderd was in verband met uw mans schulden, wat geenszins verklaart waarom jullie niet in Karachi konden blijven (CGVS (...), p. 8, 12).

(...)

Na het persoonlijk onderhoud bezorgde uw advocaat een schrijven d.d. 20/08/2021 wijzend op een aantal elementen in de verklaringen van uw man over zijn ontvoering, met name dat hij ontvoerd werd door personen in burgerkledij die zich voordeden als politieagenten en dat ze eruit zagen als hooligans. Uw advocaat acht extra onderzoek over die elementen mogelijk en noodzakelijk, met name wat betreft de mogelijke bescherming van de politie in Pakistan. Zoals hierboven werd uiteengezet is het CGVS van oordeel dat de door u en uw man beschreven ontvoering niet geloofwaardig is, bijgevolg kan er ook niet besloten worden dat u geen beroep zou kunnen doen op bescherming van de politie omdat de vermeende ontvoerders van uw man zich voordeden als politieagenten.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in Italië géénszins automatisch tot gevolg heeft dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen. Elk verzoek om internationale bescherming dient integraal op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Waar verzoekster nog in het algemeen vooropstelt dat in de mate waarin er zich contradicties en omissies in haar verhaal voordoen, deze zeker niet van dien aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas te besluiten, beperkt zij zich tot het louter minimaliseren van de motieven van de bestreden beslissing, zonder deze *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. Bovendien wijst de Raad er nog eens op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen en dat het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven is dat de commissaris-generaal ten aanzien van verzoekster heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus.

Nu verzoekster aldus in gebreke blijft de door haar voorgehouden problemen aannemelijk te maken, is het van geen belang meer of deze problemen een verband vertonen met één van de criteria zoals bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève). Bovendien zouden de vermeende problemen die hebben geleid tot het eerste vertrek van haar echtgenoot uit

Pakistan intussen opgelost zijn (adm. doss. N. F. in de zaak RvV 268 569 / IV, stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17).

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Pakistan.

2.3.2.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij haar vrees omwille van de door haar aangehaalde problemen niet aannemelijk heeft gemaakt of dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

2.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In de bestreden beslissing wordt op dit punt op goede gronden als volgt geoordeeld:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir

(PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Khyber-Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noorden Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen zij sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals “Zarb e-Azb” en “Radd-ul-Fasaad”, hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken heeft, is de groepering nog steeds actief in de provincie, voornamelijk in Noord-Waziristan. In Zuid-Waziristan is de Taliban lokaal aanwezig in de vorm van de “peace committees”, een door de overheid getolereerde vorm van militie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35.5 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 349 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 170 incidenten, waarvan het gros aanvallen van gewapende groeperingen waren. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 73 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 100 en PICSS van 103 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord-Waziristan, Zuid-Waziristan en Bajaur, in de provinciale hoofdstad Peshawar, en in de stad Dera Ismael Khan. Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, en hoewel er in de eerste helft van 2020 weliswaar sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef. Het merendeel van het conflictgerelateerd geweld dat in 2019 in de voormalige FATA-districten voorkomt, vindt plaats in Noord- en Zuid-Waziristan, alwaar de TTP probeert haar machtspositie terug te versterken door het uitvoeren van doelgerichte aanvallen op de aanwezige veiligheidsdiensten en stamoudsten. In elk van de overige tribale districten werden er in 2019 minder dan 15 incidenten gerapporteerd. Ook in de eerste helft van 2020 zette deze trend zich voort en vonden er in 4 van de 7 tribale districten minder dan 10 conflictgerelateerde incidenten plaats.

Tegelijkertijd is er sprake van een toename van het aantal in Bajaur geregistreerde gewelddadige incidenten. In dit district, dat grenst aan Afghanistan, neemt het geweld voornamelijk de vorm aan van grensoverschrijdende aanvallen, contra-terrorisme operaties, en aanvallen van de in het district aanwezige gewapende groeperingen.

Ook het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale “peace committees” en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, geviséerd worden. In de verslagperiode vielen de meeste slachtoffers in de voormalige FATA-districten onder de strijdende partijen.

Tot slot blijkt dat UN OCHA geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie maakt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

De door verwerende partij in haar aanvullende nota bijgebrachte informatie bevestigt deze analyse.

Verzoekster toont niet aan dat er actueel in haar regio van herkomst, de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, sprake is van een situatie van een gewapend conflict waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

De vaststellingen in de bestreden beslissing en in de door verwerende partij neergelegde aanvullende nota worden op dit punt dan ook overgenomen.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekster geen elementen of feiten aanbrengt waaruit persoonlijke omstandigheden blijken die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.2.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoekster uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN